

[A. M. Hansen.]

skiftende Regeringer, og naar det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch udtaler sin stærke Forargelse over, at jeg er gaaet med til at fortsætte, maa han dog erindre, at i disse skiftende Regeringer har der ogsaa siddet ledende Socialdemokrater. Og naar det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch mindede mig — det var næsten i rørende Vendinger — om vort Samarbejde, om at opretholde den Grænse, som blev sat af Hauge, 6 pCt. Grænsen, maa jeg dog bedrive ham med — det ærede Medlem var jo ogsaa selv inde paa det —, at i 1932 og 1933 udbetaltes der 7 pCt.

Naar man ser hen til dette, kan jeg ikke begribe, at det kan være saa stort et Spørgsmaal, om man faar det med netop i Aar. For det ærede Medlem bliver Spørgsmaalet saa stort, at det i hans Erindring fremkalder en Tid, han tilsyneladende længes tilbage til, det fremkalder i hans Erindring noget af det, vi har kaldt den Stauningske Linie. Saa stort er Spørgsmaalet tilsyneladende for det ærede Medlem, at han piner sig selv med at minde om den Valgkampagne, vi førte sammen dernede i Maribo Amt i Efteraaret 1945; og saa ender det ærede Medlem med at sige, at det er mig og mit Parti, der har forladt den Stauningske Linie. Jeg synes, jeg kunde mærke paa det ærede Medlems Tale, at der hos ham laa en dulgt Længsel efter at komme tilbage til den Stauningske Linie. Hvis det er opfattet rigtigt, og hvis det ærede Medlem en Dag kommer tilbage til den Stauningske Linie, tror jeg, han vil opdage, at der staar Det radikale Venstre den Dag i Dag. Jeg tror ikke, det har nogen videre Interesse paa Grundlag af dette Spørgsmaal, om Udbyttet skal være 6 pCt. eller $7\frac{1}{2}$ pCt., at komme ind paa saadanne storpolitiske Betragtninger — saa meget mindre som der jo ikke skal være Landstingsvalg nede i vort Amt.

Jeg er gaaet med til at udvide Præmieringen for øgede Arealer til Dyrkning af Sukkerroer, og jeg skal sige lidt om Grunden hertil. Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen fortalte — undskyld, „fortalte“ maa jeg jo ikke sige, selv om det ganske vist havde været en passende Karakteristik, for naar man siger „fortalte“, kunde der jo deri ligge, at det var en Udtalelse, der ikke var i fuld Overensstemmelse med Sandheden — det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen sagde, at Sukkerroedyrkerne slet ikke havde ønsket en Forbedring. Da Sukkerroedyrkerforeningens Overbestyrelse var til Stede i Udvalget, afleverede de

en Udtalelse, oven i Købet skriftlig, hvori der staar: Vi har dog ønsket Præmien for Arealudvidelsen fordoblet, ikke saa meget for de Penge, der er deri, men mere for den Opmuntring o. s. v. — De har altsaa ønsket den fordoblet. Naar saa det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen siger, at vi har forhøjet Præmien, og det var endda ikke ønsket af Sukkerroedyrkerne, saa er det vist det, man kalder Sandhed med Modifikation.

Naar jeg er gaaet med til denne Præmiering, er Grunden den, at det Præmierings-system, der gennemførtes i Fjor, efter min Mening virkede godt, idet Arealet steg med 10 pCt. til ca. 77 700 Tdr. Land. Forslaget gaar nu ud paa, at hvis der yderligere tegnes ca. 1000 Tdr. Land, skal Dyrkerne have 10 Øre mere pr. Dobbeltcentner, og dette Forslag finder jeg fuldt ud økonomisk forsvarligt i Betragtning af den Betydning, vi i disse Aar maa tillægge Sukkerproduktionen. En Beregning med sidste Aars Roehøst som Udgangspunkt viser, at 1 Td. Land gav 2500 kg Sukker, og 1000 Tdr. Land vil da give 2,5 Mill. kg. Stigningen paa Sukkerprisen med de 10 Øre, som først vil indtræde, naar der bliver dyrket ca. 1000 Tdr. Land mere, vil betyde en Merudgift paa $17\frac{1}{2}$ Kr. pr. Td. Land, eller for de 78 700 Tdr. Land — nu lægger jeg de 1000 Tdr. Land til, som det skal stige, for at de 10 Øre kan komme med — vil det betyde en Merudgift paa ca. 1,4 Mill. Kr. Efter de Priser, vi har faaet for det eksporterede Sukker, vil dette vise sig at være en særdeles god Forretning.

Som jeg omtalte ved første Behandling, ser det ud til, at denne Indførelse af Præmiering har ført til, at det er de mindre Landbrugere, der har tegnet øgede Arealer. Sukkerroedyrkerforeningens Formand oplyste i Udvalget, at der ved Gørlev Sukkerfabrik var kommet 1200 nye Dyrkere til sidste Aar. Det viser, at det er relativt smaa Arealer, hver enkelt tegner. Deraf fremgaar, synes jeg, at det er de mindre Landbrugere, der rykker frem i Roedyrkerens Rækker, og dette finder jeg baade glædeligt og forstaaeligt, for her hos de mindre Landbrugere er man fri for det tyngende Problem, der knytter sig til Sukkerroedyrkingen, nemlig Bekymringen for tilstrækkelig Arbejdskraft. Denne Bekymring er man helt fritaget for, naar man gør Arbejdet selv, og det er det, der finder Sted i de tusinde smaa Landbrug. Derfor er det, jeg har været med til og gerne vil tage Ansvaret for at gaa til en Forhøjelse med denne Tiøre pr. Dobbeltcentner.